

Република Србија
УПРАВНИ СУД
19 У 14597/15
25.12.2017.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Слађане Бојовић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Михајлом Ралићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Градске општине Стари град у Београду, чији је законски заступник Правобранилаштво ГО Стари град, Београд, Македонска бр.42, против решења број: 46-00-00650/2007 од 18.09.2015. године тужене Агенције за реституцију Републике Србије, Јединице за конфесионалну реституцију, Београд, са заинтересованим лицима: Републиком Србијом коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, Немањина 26, Градом Београдом кога заступа Градско правобранилаштво града Београда, Тиршова број 3 и А.А., ..., чији је пуномоћник адвокат Драган Стојановић, Светозара Марковића 43, Београд, у предмету враћање имовине, по одржаној усменој јавној расправи дана 20.12.2017. године, у нејавној седници већа одржаној дана 25.12.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Агенције за реституцију Републике Србије, Јединице за конфесионалну реституцију Београд, број: 46-00-00650/2007 од 18.09.2015. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

ОДБИЈА СЕ захтев заинтересованог лица Града Београда, за накнаду трошкова управног спора.

ОДБИЈА СЕ захтев заинтересованог лица А.А., за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем Агенције за реституцију, Јединице за конфесионалну реституцију број 46-00-00650/07 од 18.09.2015. године, ставом 1. диспозитива усвојен је захтев А.А. и на име накнаде за имовину одузету решењем о национализацији Комисије за национализацију при Извршном већу НС НР Србије број:

../1-059 од 01.03.1961. године утврђује право својине А.А. и то на: а) објекат бр. 1, зграда пословних услуга у Улици ..., корисне површине објекта 370м², на кат. парц. бр. ..., уписаној у листу непокретности бр. ... КО ... као државна својина са правом коришћења општине Стари град; б) у згради у Улици ... на кат. парц. бр. ..., уписаној у листу непокретности бр. ... КО ... као државна својина са правом коришћења општине Стари град – посебан физички део зграде бр. 1, који описно изгледа: гледано са Улице ... – леви улаз који се налази на кат. парц. бр. ..., а који се састоји од канцеларије, тоалета, шанка, предворја за улазак у биоскопску дворану – све у приземљу објекта; те степенишног простора који води у сутерен (где се налазе мокри чворови за посетиоце и техничке просторије); мокри чворови за посетиоце и техничке просторије у сутерену; степенишни простор којим се пење на спрат (где се такође налазе две канцеларије и са тог спрата се улази и на балкон дворане); две канцеларије на спрату и балкон. Из тог предворја (које се налази у уличном делу објекта) се улази у дворану која се налази на кат. парц. бр. ... и то све представља једну целину, док овај посебан физички део није уписан у В листу 2. део листа непокретности бр. ... КО ... (биоскоп „...“); ц) објекат бр. 1, пословна зграда за коју није утврђена делатност – робни магацин у ..., на кат. парц. бр. ..., уписан у листу непокретности ... КО ..., као државна својина са правом коришћења општине Стари град. Ставом 2. диспозитива налаже се Служби за катастар непокретности ... да по извршности овог решења изврши упис посебног физичког дела зграде из тачке 1. б) диспозитива овог решења и права својине на непокретности из тачке 1. овог решења досадашњег власника Републике Србије у корист А.А., ул. ..., у јавној књизи у којој се врши упис права на непокретностима. Ставом 3. диспозитива обавезује се општина Стари град, као уписани корисник предметних непокретности, да непокретности из тачке 1. диспозитива овог решења у року од 30 дана од дана извршности овог решења преда у државину А.А.. На основу овог решења, надлежни орган за упис права на непокретностима извршиће брисање забележбе уписане решењем Службе за катастар непокретности Стари град бр. ../15 од 24.07.2015. године. Ставовима 5. и 6. диспозитива обавезује се А.А. да закупцу предметних непокретности омогући даље несметано коришћење истих у складу са закљученим уговором о закупу за период који је неопходан за прилагођавање његовог пословања измењеним условима, али не дуже од две године од дана правноснажности решења о враћању имовине, с тим што се нови власник и купац могу и другачије споразумети, а свака странка сноси своје трошкове.

У тужби поднетој Управном суду дана 20.10.2015. године, допуњеној поднеском од 29.12.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Указује на одредбу члана 4. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама и с тим у вези да се тумачењем ове законске одредбе од стране тужене долази у апсурдну правну ситуацију да црква или верска заједница којој је одузета непокретност има право да тражи да јој се у својину као заменска непокретност додели било која друга непокретност у државној својини, једино узимајући у обзир критеријум да вредност одузете и заменске непокретности буде иста или приближна, при чему је право избора на подносиоцу захтева, чак иако власник заменске непокретности са тим није сагласан. Такво тумачење по схватању тужиоца осим што није у сагласности и не проистиче из наведеног закона, у директној је супротности са чланом 58. Устава Републике Србије. Тужилац се позива на одредбе чл. 10, 16. и 28. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским

заједницама и наводи да је услов за додељивање друге заменске непокретности да постоји сагласност воља подносиоца захтева и обвезника враћања, које у конкретном случају нема. Даље наводи одредбу члана 7. став 2. истог закона и да је непокретност у улици ... у ... стечена од стране Градске општине Стари град, теретним правним послом на основу уговора о купопродаји број ... од 25.05.1953.године закљученог између НОО Стари град и ... вероисповедне општине у Београду, којим је НОО Стари град за цену од 1.200.000,00 динара купила кат.парцелу број ... са кућом у улици ..., са кућиштем, две зграде и двориштем, укупне површине 601,4 м². Истиче да није јасно на основу чега је Агенција за реституцију доделила А.А., непокретности веће површине и тржишне вредности од оних које су јој одузете, јер се из вештачења које је обављено за потребе овог поступка види да је укупна површина која је одузета подносиоцу захтева 1158 м², односно да њена тржишна вредност на дан вештачења износи 2.055.100,00 евра, док је укупна површина непокретности које су подносиоцу захтева дате на име накнаде 1367 м², чија је тржишна вредност 2.360.350,00 евра. Имајући у виду различите вредности одузетог и заменског простора, као и чињеницу да међу странкама не постоји споразум, оспорено решење је морало бити донето у форми делимичног решења уз обавезу поступајућег органа да накнадно донесе одлуку о новчаној накнади. Тужилац указује да се у образложењу оспореног решења наводи тржишна вредност предложеног стамбеног простора, иако је предмет захтева био пословни простор – зграде пословних услуга у ул. ... и ... у ... и да је логично да се као заменска непокретност даје одговарајућа непокретност исте врсте. Наводи да је вештак вредност непокретности проценио на основу површине из пореског решења, а не премеравањем ради утврђивања стварне површине, која је већа него површина из пореског решења, уз процену вредности пословног простора у ужем центру Београда од 1.250 евра, која је према наводима тужбе за чуђење. Такође је указао да је орган пропустио да у образложењу решења наведе да ли су предметне непокретности дате у закуп, коме и на који период, иако је ставом 5. изреке обавезао А.А. да закупцу предметних непокретности омогући и даље несметано коришћење у складу са уговором о закупу, али не дуже од две године, те је с тим у вези оваква одлука нејасна, будући да се из образложења побијаног решења не може утврдити на основу чега је иста донета. Са наведеног, тужилац сматра да није било места враћању имовине које је ГО Стари град стекла теретним правним послом, сходно одредби члана 7. став 2. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама, будући да реституција у натуралном облику није могућа, и да је поступајући орган требао да утврди новчану накнаду која треба да припадне подносиоцу захтева на име накнаде за национализоване непокретности. Такође ако је вредност непокретности која се даје на име накнаде већа од вредности одузете непокретности, није могуће исту доделити са уделом 1/1 како је то урадио поступајући орган. Предлаже да суд тужбу усвоји и поништи оспорено решење.

Тужени орган у одговору на тужбу истиче да је тужба неоснована и да су неосновани наводи тужиоца да су А.А. додељене непокретности вишеструко веће квадратуре и вредности од вредности непокретности које су одузете, имајући у виду да је тржишна вредност одузетих непокретности већа за 18.150,00 евра од тржишне вредности непокретности датих у својину А.А., као накнада у виду друге непокретности. Даље наводи да премеравање зграде у ул. ... од стране вештака није

урађено због опструкције тужиоца, који није омогућио вештаку несметан улазак у објекат ради израде налаза и мишљења, а о чему је био благовремено обавештен. Тужени наводи да је као површину зграде у ул. ... прихватио површину коју је утврдила Пореска управа Републике Србије, јер се ови подаци у складу са одредбама члана 154. став 1. и члана 156. став 2. Закона о општем управном поступку сматрају као утврђени и исправе издате о тим подацима имају доказну снагу јавне исправе. Истиче да је неосновано оспоравање налаза и мишљења вештака од 27.08.2015.године од стране тужиоца, јер тужилац није у управном поступку, пред туженим оспоравао овај налаз и мишљење, иако су му копије списка достављене, а био је и уредно позван на усмену јавну расправу одржану дана 07.09.2015. године, на коју није приступио. Тужени даље наводи да није тачно да се подаци утврђени од стране Пореске управе разликују од података у катастру непокретности, јер Републички геодетски завод једном годишње доставља Пореској управи податке о уписаној имовини у катастру непокретности и титуларима стварних права на истој. Истиче да у конкретном случају није било законских услова да се одузета имовина врати у натури, јер су одузети станови данас у својини физичких лица која нису обвезници њеног враћања или накнаде. Међутим у поступку је непобитно утврђено да постоји друга одговарајућа имовина на којој би се могло утврдити право својине као накнада у виду друге одговарајуће имовине, што је тужени и учинио оспореним решењем. Указује да су у моменту доношења решења туженог, непокретности у ул. ... и ул. ... биле у својини Републике Србије, са тужиоцем као укњиженим корисником у складу са одредбом члана 18. став 2. Закона о јавној својини, те да тужилац никада није био ималац права својине на овим непокретностима. На основу наведеног, тужени орган предлаже суду да тужбу одбије као неосновану.

Државно правобранилаштво као законски заступник заинтересованог лица Републике Србије коме је тужба уредно достављена, није доставио суду одговор на тужбу.

Законски заступник заинтересованог лица Града Београда у одговору на тужбу наводи да је А.А. додељена већа квадратура и вредност непокретности него што јој је одузета, те да је оспорено решење донето на основу стања уписа у катастру, а не на основу стварног стања и уз погрешну примену прописа који се односи на то шта се враћа и у ком облику, Стога заинтересовано лице Град Београд предлаже да се тужба усвоји и поништи оспорено решење.

Заинтересовано лице А.А. у одговору на тужбу истиче приговор недостатка активне легитимације на страни тужиоца те да је у току поступка који је вођен пред Агенцијом за реституцију, правилно утврђено чињенично стање и правилно примењено материјално право, као и да је својина на предметним непокретностима пренета са досадашњег власника Републике Србије на заинтересовано лице А.А.. Даље наводи да пошто досадашњи власник на предметним непокретностима није поднео тужбу ради поништаја решења туженог број: 46-00-00650/07 од 18.09.2015.године, то тужилац као невластник није легитимисан за подношење тужбе по том основу. Предлаже да суд тужбу одбије као неосновану. Трошкове спора тражи за састав одговора на тужбу и судску таксу.

Како је одредбом члана 34. став 2. Закона о управним споровима

(„Службени гласник РС”, број 111/09), прописано да је усмена јавна расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима, то је Управни суд, дана 20.12.2017.године одржао усмену јавну расправу у присуству пуномоћника туженог, заступника заинтересованог лица града Београда и пуномоћника заинтересованог лица А.А., а у одсуству уредно позваних заступника тужиоца и заступника заинтересованог лица Републике Србије.

У речи на усменој јавној расправи пуномоћник туженог је оспорио све наводе тужбе у свему из разлога наведених у писаном одговору на тужбу и остао при разлозима из образложења оспореног решења. Истакао је да је Република Србија власник непокретности која је враћена оспореним решењем, из ког разлога су неосновани наводи из тужбе и наводи града Београда да је ову непокретност тужилац стекао правним послом и да је враћена непокретност веће вредности од одузете, већ напротив вредност враћене непокретности оспорене решењем је мања од одузете непокретности и то за 0,88 %, а враћена непокретност је веће површине од одузете за 4,57%, а чињеница која ће непокретност бити враћена не зависи од диспозиције странака, већ се у сваком конкретном случају утврђује испуњеност законом прописаних услова. Даље је истакао да су неосновани наводи којима се указује на повреду имовине у вези одредбе члана 58. Устава, јер се и Уставни суд у решењу Иуз бр..../2008 од 20.04.2011.године која је објављено у “Службеном гласнику Републике Србије” број 44/2011 изјаснио да Законом о враћању имовине није повређена одредба члана 58. Устава, као и да су неосновани наводи који се односе на могућност закључења поравнања, али када је у питању заменско враћање имовине не постоји могућност поравнања, односно не треба сагласност странака. У конкретном случају А.А. се изјаснила да је утврђивањем права својине на непокретностима означеним у диспозитиву оспореног решења намирена у овом поступку. Пуномоћник туженог је навео да је тачно да је у образложењу оспореног решења погрешно означено у једном делу да се ради о стамбеном, а не пословном простору, али ово је без утицаја на законитост решења с обзиром да се ради о очигледној грешци која ће бити исправљена, а да су неосновани наводи који при томе нису поткрепљени било којим доказима о постојању закупца на објекту у ул...., а купац је утврђен од стране туженог на основу постојећег уговора у ул. Посебно је указао да тужба није у интересу Републике Србије, јер у случају поништаја овог решења А.А. има право за повраћај зграде у ул.... и то по Закону о отклањању последица одузимања имовине жртвама холокауста које немају живих законских наследника, који је у међувремену усвојен после доношења решења. Предложио је да се тужба одбије као неоснована.

Пуномоћник заинтересованог лица А.А., у речи на усменој јавној расправи је оспорио све наводе тужбе, као и наводе из поднеска тужиоца од 29.12.2015. године у свему из разлога датих у писменом одговору на тужбу. Навео је да се придружује свим наводима из одговора на тужбу туженог као и наводима пуномоћника туженог на расправи од 20.12.2017.године, као правно аргументованим и тачним. У односу на свој писмени одговор на тужбу додао је да је у поступку извршења оспореног решења дана 26.01.2016. године извршитељ констатовао да је простор у ... празан, руиниран и напуштен, што све указује да су нетачне тврдње тужиоца да је овај простор био под закупом, при чему тужилац на овај навод није доставио доказе. Предложио је да суд тужбу одбије као неосновану и истакао и захтев за трошкове управног спора према трошковнику који је приложио суду.

У речи на усменој јавној расправи заступник Града Београда, као заинтересованог лица је изјавио да је сагласан са тужбом и захтевом тужбе у свему из разлога датих у писаном одговору на тужбу. Посебно је указао да чињенично стање није потпуно и поуздано утврђено из ког разлога није правилно примењено ни материјално право, а чињеница закупа се има утврдити на основу писаних доказа и евентуално других доказа што је пропуштено у конкретном случају. Истакао је захтев за трошкове управног спора и то за састав одговора на тужбу и приступа на расправи од 20.12.2017. године по важећој АТ и то по 50.000,00 динара за састав одговора и за приступ на расправу.

Ценећи приговор заинтересованог лица А.А. да тужилац није активно легитимисан за подношење тужбе у овој управној ствари и оцењујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. Закона о управним споровима, као и наводе тужбе, одговора на тужбу туженог органа и заинтересованих лица Града Београда и А.А., наводе пуномоћника А.А. и заступника Града Београда на расправи од 20.12.2017. године, те целокупне списе ове управне ствари, Управни суд је нашао да је неоснован приговор заинтересованог лица А.А. да тужилац није активно легитимисан за подношење тужбе и да је тужба основана.

Из списка предмета и оспореног решења, произлази да је тужилац у складу са одредбом члана 24. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама („Службени гласник РС”, број 46/06) учествовао у својству странке у управном поступку који је окончан оспореним решењем и то као носилац права коришћења на непокретностима ближе означеним у диспозитиву оспореног решења којима се заинтересованом лицу А.А. накнађује одузета имовина и да је тачком 3) диспозитива оспореног решења управо тужиоцу, као уписаном кориснику непокретности из тачке 1) диспозитива оспореног решења наложено да предметне непокретности преда у државину А.А., дакле да је оспореним решењем решавано о праву и обавези тужиоца. Из наведених разлога, Управни суд налази да је тужилац овлашћен за подношење тужбе у овом управном спору у складу са одредбом члана 11. став 1. Закона о управним споровима, због чега је неоснован приговор заинтересованог лица А.А. да тужилац није активно легитимисан за подношење тужбе у овом управном спору.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је А.А., ул. ... из ..., поднела Дирекцији за реституцију, дана 28.06.2007. године, захтев за враћање национализоване имовине у ул. ... (бивша ...) у ..., и у ул. ... (бивша ...) да су поступци по прецизираном захтеву од 09.04.2015. године, спојени закључком од 15.04.2015. године, с тим да се јединствени поступак води под бројем 46-00-00650/2007. Наведена имовина чије враћање А.А. тражи је како је то правилно утврђено у проведеном поступку одузета решењем о национализацији Комисије за национализацију при Извршном већу НС НР Србије, број .../1-59 од 01.03.1961. године, којим су на основу Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта, национализоване и прешле у друштвену својину: 1) зграда у ул. ... број ... У ..., која се налази на кат. парцели број ... КО ..., уписана у ЗКУЛ број ... на име Б.Б. (зграда у ул. ... има приземље, четири спрата и мансарду, а састоји се од два једнособна, два двособна стана и три пословне просторије) и 2) зграда у ул. ... у ..., која се налази на кат. парцели број ... КО ..., уписана у ЗКУЛ број ... на име В.В. (зграда има два

једноособна и један двоипособан стан).

По оцени Управног суда, тужени је с обзиром на правилно и потпуно утврђено чињенично стање и правилну примену прописа на које се позвао у образложењу оспореног решења, а што се тужбом не оспорава, правилно нашао да је А.А. која је уписана у својству правног лица у Регистар цркава и верских заједница, правни следбеник Б.Б. и В.В. и легитимисана за подношење захтева за враћање имовине у овом поступку у складу са одредбама члана 6. Закона о враћању (реституцији) одузете имовине црквама и верским заједницама, којом је прописано да право на враћање имовине припада црквама и верским заједницама, односно њиховим правним следбеницима, у складу са важећим актима цркава и верских заједница, и члана 9. наведеног закона којим је прописано да су предмет враћања непокретности које су у моменту одузимања биле у власништву цркава и верских заједница, и то: пољопривредно земљиште; шуме и шумско земљиште; грађевинско земљиште; стамбене и пословне зграде, односно идеални делови таквих зграда; станови и пословне просторије; покретне ствари од културног, историјског или уметничког значаја. Управни суд налази да из образложења оспореног решења и списка предмета произлази и да је правилном применом одредбе члана 8. став 1. Закона о враћању (реституцији) одузете имовине црквама и верским заједницама, правилно тужени орган утврдио да одузету имовину није могуће вратити у натуралном облику, јер су сви национализовани станови у национализованим зградама у својини физичких лица, и стога је правилно тужени орган правилном применом одредбе члана 4. Закона о враћању (реституцији) одузете имовине црквама и верским заједницама којом је прописано да се одузета имовина враћа по правилу, у натуралном облику или се накнађује у виду друге одговарајуће имовине, а тржишна новчана накнада исплаћује се само ако враћање у натуралном облику или у виду друге одговарајуће имовине није могуће, утврђивао чињенице о постојању друге имовине за враћање подносиоцу захтева, уместо имовине која је одузета бившем власнику. Тужени орган је правилно ценио да је без утицаја на другачије решење овог управног поступка изјашњење Државног правобранилаштва као заступника Републике Србије, да се противи враћању друге одговарајуће имовине и предлаже да се подносиоцу захтева утврди право на новчану накнаду, правилно налазећи да је одредбом члана 4. наведеног закона као императивном нормом предвиђен редослед намирања и није прописано овлашћење

Републике Србије као обвезника враћања имовине да изабере начин враћања имовине.

Међутим, Управни суд налази да у образложењу оспореног решења нису дати довољни, ни правно ваљани разлози из којих произлази као правилан закључак туженог да је имовина која се даје на име накнаде за одузету имовину ближе означена у диспозитиву оспореног решења одговарајућа у смислу одредбе члана 4. Закона о враћању (реституцији) одузете имовине црквама и верским заједницама. По оцени суда тужени орган у образложењу оспореног решења даје паушалну оцену да је налаз и мишљење вештака од 27.08.2015.године који је допуњен 29.08.2015.године, јасан, логичан и прихватљив, не дајући конкретне разлоге за ову оцену, уз позивање на прописе, а што је био у обавези у складу са одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, јер по налажењу суда у наведеном налазу и мишљењу, као

ни у образложењу оспореног решења, није наведено уз позивање на прописе на који начин се може утврдити површина објекта ради утврђења да ли је непокретност којом се накнађује одузета имовина одговарајућа, те у вези са тим у налазу и мишљењу вештака нису дати разлози због којих се у конкретном случају површина објекта у ул. ..., с обзиром да вештаку није омогућено мерење овог објекта, могла да утврди само на основу површине која се „фактурише приликом обрачуна пореза на имовину”, односно према подацима из слободноручних скица из „Пословног простора”. Наведено посебно имајући у виду да је пословни објекат у ул. ..., уписан у катастар, као и да у налазу и мишљењу вештака није наведено шта се подразумева под површином која се „фактурише приликом обрачуна пореза на имовину”, нити је наведено на основу чега је ово фактурисање утврђено, као ни то који су то подаци из слободноручних скица из „Пословног простора”. Такође за објекат пословног простора у ул. ..., није конкретно наведено на основу чега је утврђена површина од 601,40 м².

Из ових разлога Управни суд налази да из списка предмета и разлога оспорног решења не произлази да је правилно утврђена вредност непокретности којима се накнађују одузете непокретности, те у вези с тим да су непокретности ближе означене у ставу 1. диспозитива оспореног решења одговарајуће одузетој имовини и да су били испуњени услови прописани одредбом члана 4. Закона о враћању (реституцији) одузете имовине црквама и верским заједницама, да се одузета имовина накнађује управо имовином означеном у ставу 1. диспозитива оспореног решења.

Поред наведеног образложење оспореног решења садржи контрадикторне разлоге, с обзиром да у образложењу тужени орган наводи да је према налазу судског вештака укупна тржишна вредност национализованог стамбеног простора износи 2.055.100,00 евра, а предложеног стамбеног простора (узевши у обзир податке из Пореске управе) износи 2.036.950,00 евра, (на основу података о површини из Пословног простора) износи 2.360.350,00 евра, а да из образложења самог решења, диспозитива и списка предмета произлази да је као друга одговарајуће имовина предложен пословни простор.

Код изнетог, Управни суд налази да из разлога датих у образложењу оспореног решења не произлази као правилна одлука у диспозитиву оспореног решења, те да је оспорено решење донето уз повреду правила поступка прописаног одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ” бр.33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС” бр.30/10), којом је прописано да образложење решења садржи кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Суд налази да су неосновани наводи тужбе да у складу са одредбом члана 7. ст. 1. и 2. Закона о враћању (реституцији) одузете имовине црквама и верским заједницама није било места да се на име накнаде подносиоцу захтева А.А. додели непокретност у улици ... у Београду коју је Градска општина Стари град стекла теретним правним послом. Наведено јер је власник ове непокретности Република Србија, а не тужилац.

Такође су неосновани наводи тужбе да је за додељивање друге заменске непокретности уместо одузете имовине потребна сагласност обвезника враћања. Наведено јер, а како је то правилно и тужени орган нашао, одредбом члана 4. Закона о враћању (реституцији) одузете имовине црквама и верским заједницама предвиђен је редослед намирања, с тим што наведени закон не прописује овлашћење обвезника враћања имовине да изабере начин враћања имовине.

Суд је ценио наводе туженог из одговора на тужбу да је неосновано оспоравање налаза и мишљења вештака од 27.08.2015.године од стране тужиоца, јер тужилац није у управном поступку, пред туженим оспоравао овај налаз и мишљење, иако су му копије списка достављене, а био је и уредно позван на усмену јавну расправу одржану дана 07.09.2015. године, на коју није приступио, али налази да су ови наводи без утицаја, јер је орган у поступку по захтеву за враћање имовине, у складу са одредбом члана 29. Закона о враћању (реституцији) одузете имовине црквама и верским заједницама, као и у смислу одредбе чл. 8. и 125. став 1. Закона о општем управном поступку, на чију примену упућује члан 5. став 2. Закона о враћању (реституцији) одузете имовине црквама и верским заједницама, дужан да пре доношења решења правилно и потпуно утврди све чињенице и околности које су од значаја за доношење законитог и правилног решења.

Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредби члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у ставу првом диспозитива ове пресуде, с тим што су примедбе суда изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган, сагласно члану 69. став 2. истог закона.

Одлучујући о захтеву заинтересованог лица Града Београда за накнаду трошкова управног спора, Управни суд је нашао да је овај захтев неоснован имајући у виду успех заинтересованог лица у управном спору, те је одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде, применом одредбе члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, а сходном применом одредбе чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о захтеву заинтересованог лица А.А. за накнаду трошкова управног спора, Управни суд је нашао да је овај захтев неоснован, имајући у виду успех заинтересованог лица у управном спору те је одлучио као у ставу трећем диспозитива пресуде, применом одредбе члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, а сходном применом одредбе чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 25.12.2017. године, 19 У 14597/15

Записничар
Михајло Ралић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Џакула, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ИР